

माझी LADY WILKINSON

त्याच संध्याकाळी मी त्यांना एक संदेश पाठवला: मी पाच दिवस राहणार आहे, आणि तो वेळ त्यांना कसा घालवायला आवडेल, असे विचारले.

फोन खाली ठेवायलाही मला जेमतेम वेळ मिळाला.

दोन मिनिटांच्या आतच त्यांचे उत्तर आले.

“उद्या सकाळी अकरा वाजता.

इथे, Eaton मधील माझ्या व्हिलामध्ये.

आपण इंग्लिश चहा घेऊ.

तुम्ही कुठे उतरला आहात ते मला सांगा.

मी पत्ता माझ्या ड्रायव्हरला देईन आणि तो तुम्हाला घ्यायला येईल.”

मी हसलो.

व्यवस्था लष्करी होती.

अभिजातता ब्रिटिश होती.

आमंत्रण नाकारणे अशक्य होते.

मी लगेच उत्तर दिले.

“साडेदहा वाजता मी Four Seasons Hotel समोर उभा असेन.

मी जवळच राहतो आहे.

मी चालत येईन.”

मग दुसरा संदेश पाठवण्यापूर्वी मी काही क्षण तो संदेश पाहत राहिलो.

आमच्या भेटीत मी खरोखर गुंतलो होतो.

कदाचित मी कबूल करायला तयार होतो त्यापेक्षाही जास्त.

मला असे वाटत होते की मी गुरूशिवायच्या एखाद्या समारंभाची तयारी करतो आहे.

दुसऱ्या दिवशी आम्ही दोघेही अगदी वेळेवर पोहोचलो.

ड्रायव्हरचे नाव Dominique होते.

तो मूळचा फ्रेंच होता.

सौजन्यशील.

संयमी.

उत्तम शिष्टाचार असलेला.

त्या रस्त्यांवरून जाताना माझ्या मनात एक विचित्र भावना दाटून आली.

जणू मी याआधीही तिथे आलो होतो.

माझी स्मृती अचानक 1993 मध्ये परत गेली.

तीच जागा.

Gillette मधल्या एका जुन्या सहकाऱ्यासोबत.

मला वाटले, हा केवळ योगायोग आहे.

न मागता आयुष्य कधी कधी देते, अशा भेटीपैकी एक.

मी किल्ल्यात प्रवेश केला.

त्या मात्र आपल्या स्वाभाविक नम्रतेमुळे त्याला व्हिलाच म्हणत राहिल्या.

माझ्यासाठी तो किल्ला होता.

माझ्या आयुष्यात मी पाहिलेला दुसरा किल्ला.

पहिला होता ट्रान्सिल्हेनियातील Bran Castle.

तिथे मी एका असामान्य संचालिकेला भेटायला गेलो होतो, एक भव्य स्त्री, ज्या Count Vlad चे यजमानपद सांभाळत होत्या — ज्याला Dracula the Impaler म्हणून अधिक ओळखले जाते.

Maggy सोफ्याशेजारच्या आरामखुर्चीत बसलेल्या मला दिसल्या.

त्यांनी माझे आपुलकीने स्वागत केले.

सहजच मी त्यांच्या हाताचे चुंबन घेण्यासाठी हात पुढे केला.

त्याऐवजी त्यांनी फ्रेंच शिष्टाचार स्वीकारला.

तीन चुंबने.

आम्ही फक्त दोन माणसे होतो, पिढ्यांनी वेगळी केलेली आणि अशा एका कथेने जोडलेली, जी आमच्यापैकी कोणीच अजून सांगून संपवली नव्हती.

आणि मी आल्यापासून पहिल्यांदाच लंडन मला शहर वाटेनासे झाले.

ते एक गंतव्य वाटू लागले.

मी त्यांना म्हणालो की, माझ्या माहितीप्रमाणे इंग्लिश चहाचा विधी दुपारी पाच वाजताचा असतो.

निदान शाळेत तरी मला असेच शिकवले गेले होते.

पण सकाळी अकरा वाजता काय बदलले होते, ते मला समजत नव्हते.

त्या हसल्या.

मग, कोणालाही पटवून देण्याची गरज उरू नये इतके दीर्घ आयुष्य जगलेल्यांकडेच असणाऱ्या आत्मविश्वासाने त्यांनी उत्तर दिले.

“इंग्रज जेव्हा विश्रांती घेत असल्यासारखे दिसतात, तेव्हा ते चहा पितात.

प्रत्यक्षात तो त्यांच्या विचार करण्याचा क्षण असतो.

तो निर्णय घेण्याचा क्षण असतो.

त्याला ठरलेली वेळ नसते.

पाच वाजताचा चहा हा केवळ एक साचा आहे, जो कामातून विश्रांतीचे समर्थन करण्यासाठी कोणीतरी संस्थात्मक करून टाकला.”

मी त्यांना मध्येच न थांबवता ऐकत राहिलो.

त्या एक खंबीर स्त्री होत्या.

ठाम.

निश्चयी.

मोहक.

न थकणाऱ्या.

न झुकणाऱ्या.

त्या पोलादाच्या बनलेल्या होत्या.

त्यांच्या तलवारींसारख्या.

त्या Maggy होत्या.

त्या माझ्या Lady Wilkinson होत्या.

Ferdinando